

Маја ГОЧЕСКА

РЕДНИ БРОЕВИ
(или песни со посвета)

Редни броеви (или песни со посвета)

Маја Гоческа

Прва

``на изострениот вид``

Под зголемена чувствителност,
и притисок повисок од нормалниот ,
без некоја блескава помош,
уникатно ги чувам прашањата на врвовите на усната,
а одговорите ги имам во рака .
Во меѓувреме,
чувството е повеќе од одлично ,
и најдобро било кога,
посакувањата се ближат кон крајот ,
а задачите се исполнуваат на почетокот .

*** Денес навистина гледам посветло од другите. ***

Втора

``на вниманието ``

Прицврстено работам на вниманието ,
сакам да го задржам ,
го филтрирам ,
му додавам па му одземам ,
го зголемувам па го намалувам .

А тоа всушност само сакало ,
да се граничи со некој ,
па макар и привремено ,
како нормала во времето ,
во времево.

И ти велам со исфилтрирано внимание :

- Денес те почитувам ,
ти давам шанса, без оглед на сценариото на денот.

- Денес те чекам ,
на истиот час од вчера ,завчера и од утре .

- Денес те чувствувам ,
во усогласеност со планетите и одразите во снегот.

*** Денес навистина добивам мотивираност и преобразба – доволна само на тебе .***

Трета

`` на ослободувањето ``

(Не)вообичаена слика – графика,

а имам желба да е акрил ,

како оние што свесно си ги правам ,

со тегет позадина ,

која води кон ослободувањето ,

обоено во кармин црвена боја.

Останувам малку повеќе,

во графиката на нечив збор,

иако креоните ,

ми ги сушат рацете ,

а тешко ми е да ги измијам ,

со лежерни покрети , со многу малку труд .

Лажам, денес не се справувам со другите,

ниту пак распакувам стари пакети ,

ниту пак несакана пошта,

ниту пак стуткани листови – испишани без ред ,

ниту пак кесички од изедени крем банани,

неред душо , неред .

***Денес балоните го прават светот подобар. ***

Четврта

“ на средбите ”

Во огледалата ги побарав записите од вчера

а ги најдов оние за утре ,

исти ,различни ,секакви- полни со љубов.

Дознав дека сум во врска со моите мотиви

и со едно или две (не)сомневања,

со право само за себе, за тебе, за нас – константно непроменети.

Ќе се сретнеме подоцна – кај огледалата со измазнети погледи.

Петта

``на одразите``

Што сакам ..денес?

*

Сакам сами да се развиваме,
со привлечни погледи ,
ти поврзан со мене ,
јас поврзана со себе ,
со стимул за нов разговор ,
со разменети мислења,
и необостран заклучок – важен е само мојот.

Сакам групна активност,
а само јас и ти во групата,
и , не би се криеле во неутрални вредности,
сами би си го бирале расположението,
и би било совршено – и надвор и внатре,
цртајќи си само концентрични кругови ,
кои го отвараат патот за понатаму .

Сакам и возбудлив свет денес,
незаглавен во референтната листа,
со доволно добра среќа за сите,

а јас и ти јавачи на духот на ветерот ,
со брзина со која се пробива и звучниот ѕид,
ќе влетае во длабинско истражување ,
на суштественоста на една осамена но наша планета.
Сакам и да не ти е умот тука денес (барем малку послободен),
да ги ослободиш сите значајни мисли ,
кои невешто се плашат од твоето неизустување ,
срамежливо сиркајќи и прашувајќи се:
„зошто овој човек не крие од оваа жена?“,
и притоа пробивајќи ти ја главата ,
само колку да ми се прикажат појасно .
Сакам да излезам денес од мојата милост,
да побегнам од еден концепт , а да влетам во друг ,
всушност никогаш и не ми било тешко тоа ,
несомнено е дека знам да ги отварам и затварам,
вратите пред и зад себе ,
не гледајќи дали следниот пат ,
ќе го најдам клучот или пак ќе провалам .

Ова не е мој одраз секојднево – но се случува .

Шеста

``на неминовното сонување``

Отпадници од реалноста,
сопнати од сонштата,
подржани од мечите,
заповедници од зборовите,
лажговци од вистината,
кршиме по некоја реченица,
тестирајќи си ја можноста на неможноста,
откривајќи што всушност можеме да си бидеме еден на друг денес.

***Имам ли можност денес да спијам помеѓу соновите ? Имам. ***

Седма

“ на непроменетоста ”

Одамна на овој пат заедно ,
јас и мојот живот ,
на вистинското место ,
го пресекуваме времето,
го земам како љубовник ,
се излекувам од ова лице ,
и пак сум катализатор,
иако имам план за промена,
на нечистите мигови ,
извалкани од одот ,
по калливи патчиња, патеки и улици ,
и неколку работи се менуваат пред мене ,
а јас константно иста .

***Моите зборови го љубат , а тој се уште не ги прочитал . ***

Осма

`` на очекувањето ``

Очекувајќи :

часови,

зраци,

вистина,

лага,

денот ќе те носи ,

онаму каде што сакаш да бидеш,

со мене,

до мене,

секој сам,

во пар,

двајца или поединечно ,

јас и ти , ти , пак ти , јас , пак јас,

мрзнејќи се во утрата,

топлејќи се во ноките .

***Привлечност од восхит или восхит од привлечност? ***

Деветта

`` на хаосот ``

Некогаш на многу кратко ,
а некогаш на подолго ,
со свое темпо ,
достигнува раководство и,
ти навестува фаза на негова посветеност ,
со цел да направи успех ,
на твојот одамна свиткан и премален грб ,
хаос.....

Понекогаш на многу кратко ,
а понекогаш на подолго,
потребно е необично интензивна сила,
за да ги поминеш сите вешто вградени пречки,
за целосно да ја изгубиш контролата,
на свесното во однос на несвесното ,
во својата лична арена ,
хаос.....

*** Каде лежат нашите граници денес? ***

Десетта

``на животот``

Каква моќ над судбината?

И кога имаш потреба да одиш со глава во зид ,

чиниш само така ќе успееш,

да ги совладаш ,

да се совладаш ... беспрекорна лага.

Каква моќ над судбината?

И кога знаеш дека тоа е тврдоглав ден ,

исто како и вистината ,

а таа... таа пак оди ,

рака под рака со протокот на емоции ...исчезнува.

Каква моќ над судбината?

И кога ги редиш настаните хронолошки ,

ризикуваш да дознаеш дека ,

единствено времето и пркоси ,

на твојата единствена мисла ...беспрекорна лага.

Каква моќ над судбината?

И кога знаеш дека твојата перспектива ,

е сеуште само птичја ,добиваш благодет ,

тага и шанса во исто време,барем еднаш

да бидеш импресиониран од сопствениот поглед... исчезнуваш.

Секој врв има свој алпинист

Единаесетта

`` на парафразирањето ``

Со насочен поглед,
во кошот на својот изговор ,
гледаш како некои ,
доаѓаат и си одат ,
оставаат активности и заплети ,
во рамките на можноста ,
и заобиколувањата ,
со полуденост на празно ,
со стимулација подпросечна,
што вешто си поигрува со идејата,
на работењето ,
поврзано , ланчано ,
сфајќајќи дека ,
можеби е одлично време ,
за истовар на по некој стар збор,
одамна измислен ,
но фрлен настрана ,
да мами повторно по кој знае кој пат .

Опишувајќи ја сликата вредноста расне?*

Дванаесетта

“ на моментите ”

Таинствено пресретнување ,
со навидум совршени портрети ,
насликани од уметници ,
со висок ранг на столетието .
Непланирано откажување ,
од врските целосно , од љубовта повремено ,
со посебен медиум кој зрачи ,
од голема далечина и точно измерено растојание.

Внатрешни превирања,
на сакање и не сакање,
на безбедно и стабилно ,
наспроти зависности, романи и епитети.

Продолжено одење,
во траење од подолг период ,
со распрснати или згуснати ,
целоднево наметнати суети .

Возвишени пируети ,
со замислен концепт без паѓање ,

РЕДНИ БРОЕВИ (или песни со посвета)

закитен и со безгрешни реферати ,
и вешто одбрана полноќна музика .

Големи и мали моменти на луѓето .

Тринаесетта

“ на поврзаноста ”

Се прашувам каде отидоа ,
сите тие ,
манипуланти со резултати ,
и различни теми ,
кои не знаат дека ,
најдоброто време за сите ,
допрва доаѓа,
а , носат големи насмевки ,
и си веруваат ,
и им веруваат ,
се ставаат на исто ниво со боговите ,
а, ги намалуваат луѓето ,
оние вистинските ,
без разместување видливо за сите ,
туку само за нив ,
и полни со прекрасни ветувања,
и фатални претпоставки ,
дека светот нема агли ,
кои всушност ги демнат ,

РЕДНИ БРОЕВИ (или песни со посвета)

на секое нивно наредно трепкање ,
на секое нивно проширување ,
на менталните и емоционалните способности ,
(не) размислувајќи што е најдобро за себе .

*** Ја славам својата врска со надворешниот и внатрешниот свет .***

Четиринаесетта

„на дилемите“

Знак без подзнак ,
прикажан како сиромашна вегетација во осамена пустина,
а имаш желба да преземеш одговорност ,
не чекајќи некој друг да донесе одлука ,
од која ќе се вртиш во круг ,
и ќе го броиш секој нареден пат ,
говорејќи си : „Ова е последниот- издржи ..,
и ќе им веруваш на километрите разлика ,
движејќи се споро , со надеж дека ,
на крајот сепак ќе те стигнат ,
ќе те внесат во пулсот на нивното срцебиење ,
но всушност ти веќе си ,
импровизатор на некој нов свет ,
во кој времето е само привремена пречка ,
и ,
незнај го знаењето,
враќај го невраќањето,
надиграј го ослушувањето ,
разбиј го подразбирањето,

РЕДНИ БРОЕВИ (или песни со посвета)

умри го изумирањето ,
цитурај го рецитурањето,
исцртај го цртањето,
напушти го напуштањето ,
и повторно , повторно врати се овде – дома.

Срцето носител на моќен став , пред кој и минутите застануваат.

Петнаесетта

“ на темните денови и светлите лица во нив ”

Заталкан ден ,
произлегува како тазе испечена торта ,
топла , жешка , врела ,
пред која дуваш со сета сила ,
чекајќи да се олади ,
и да ја вкусиш со сласт ,
а тој , тој денот ти носи остарени часови ,
и нови мигови ,
со нерви на работ , па и подалеку ,
кои ги буткаш барем до средината ,
та и тоа е нешто ,
бришејќи го стравот од импулсивноста ,
оти таа знае да ја измеша тајната состојка ,
од врелата торта ,
и вкусот да изгуби од сласност ,
но и тоа не е важно ,
дури ни за тебе , дури ни за мене ,
зошто ние си веруваме ,
првенствено еден на друг ,

РЕДНИ БРОЕВИ (или песни со посвета)

а потем и на преградките .

*** Ден по ден целата љубов доволна е . ***

Шеснаесетта

“ на сеќавањата ”

Чист дух ,
врткање наоколу ,
ширење од позитива ,
а деновите се лизгаат ,
топејќи се како лед на дланка,
боли и осеќаш студенило ,
но тоа е само изминато време ,
кое ти нуди поттикнување ,
да земеш за себе само слики ,
и , тогаш добиваш ретка прилика,
да се погледнеш од страна,
од малку подруг агол ,
со сите растежи и падови ,
со сета отвореност и оригиналност кон се` и сите ,
пружајќи си размена на информации ,
забавувајќи се со очекувањето ,
глумејќи дека си ортак со среќата,
а само познаник со несреќата,
ревијално прикажувајќи си ги загубите до тогаш,

РЕДНИ БРОЕВИ (или песни со посвета)

а баш тогаш гледаш (од страна) дека,
еден удар завршил ,
а време веќе дошло за друг ,
иако цврсто тврдиш дека ,
твојот единствен начин ,
ти ги зацврстува сопствените убедувања,
барајќи нови увиди и откровенија,
кои доаѓаат до тебе и си одат ,
не често и не логично вклопувајќи ти се во сеќавањата.

*** Понекогаш го запишувам своите мисли , а понекогаш ...само ги
запишувам ***

Седумнаесетта

`` на монолозите ``

Знаеш што чувствувам?

Тоа е она што те прави помалку несигурен ,

чувството што кружи во твоето срце ,

а се стокмило во твојот ум ,

па слушаш некој неурамнотежен говор ,

кој однапред е осуден на неуспех,

а сепак се трудиш да бидеш автентичен ,

препознавајќи се себеси ,

онака како што ги препознаваш луѓето ,

кога не се целосно искрени ,

а шират демек комплетни информации ,

за нивните интуитивни способности ,

кои не би требало да ги лажат ,

туку да им ја развијат довербата ,

кон оној другиот ,

кој бара помош ,

на секоја наредна кривина,

не знаејќи дека ,

баш зад таа кривина ,

РЕДНИ БРОЕВИ (или песни со посвета)

е нивното сонце,

нивната желба ,

нивната среќа.

Знаеш што чувствувам?

Го праша таа својот облак.

Ден за среќа на другите

Осумнаесетта

“ на човекот ”

Од кој датум да излеземе сега?

Од вчерашниот или од утрешниот ?

Од денешниот не,

зошто јас денес се претворив во нешто подобро ,

а ти можеби седиш на сивиот воздух ,

размислувајќи кој се` би можел да седне до тебе ,

и да остане таму ,

иако реков дека време е за промени ,

со голем наплив на енергија ,

за која велат ,

треба да се располага мудро ,

но не,

не знаеш ти за тоа,

а моето малечко тело може да трпи многу промени ,

без да заmine во оригиналната смисла на заборавот ,

и , ќе ти речам само ,

знаеш ... разговорот е светлина ,

и она што навистина ми значи е посветеност,

а, ти сега направи нешто добро,

РЕДНИ БРОЕВИ (или песни со посвета)

и научи ја лекцијата за која си роден ,
зошто верувај ми ,
емоциите течат од високо ,
и притоа те удираат како камшик ,
и те делат на сигурен и несигурен,
на љубен и нељубен ,
и не се мисли многу ,
кога планираш совршен рецепт ,
туку биди сигурен ,
кога ги запишуваш своите цели и планови ,
било тоа да е на харија или во сивите ќелии,
зошто трагови остануваат ,
а патем и размисли за донирање на својата сестраност ,
можеби ќе имаш корист,
зошто сепак на крајот ,
многумина делите и делиме иста уникатна гледна точка ,
а сепак ,
сепак ,
умираме сосема сами .

Умирањата не (не) прават бесмртни?*

Деветнаесетта

“ на утрешнината “

Денес можам да сакам и љубам на илјадници начини ,
ваков , таков , онаков
таен , јавен , суштински , целосен ,
а можат и исто вака да ме сакаат и љубат – многумина
но , мојата неизвесност толку добро се грижи за мене ,
дури и подобро од мене самата ,
па сега си го размислувам моето разделување ,
еден дел ваму,
друг дел таму,
трет дел онаму,
парче од мене за тебе,
парче од мене за другите ,
парче од мене за мене ,
и повторно целина ,
повторно суштина,
повторно небегање од неа ,
без очи залепени од тивка љубомора ,
и сладикава топлокрвност измешана во неа,

РЕДНИ БРОЕВИ (или песни со посвета)

и пак болка и страдање ,

но само од страст ,

како што и повеќето од нас луѓето го прават тоа ,

а утрешнината ,

таа,

повторно нормална ,

со својот природен тек ,

пак боцка од некаде .

Дваесетта

“ на неуките ”

Драга моја,

сега ќе Ви го кажам сето она што некогаш сакав ,

и тогаш кога храброста ми беше далечна ,

а сега еве ја стои пред Вас ,

со својата скромна висина и човечки облик ,

знаете , јас и Вие сме различни ,

не ме сметајте за пријателка ,

не умеам тоа да ви бидам ,

затоа наслушнете сега:

Дури јас и Вие општите ,

со театрална подготвеност ,

чувствувам , дека Вие не ме разбирате ,

спротивно од она што го тврдите секогаш.

Моите реченици минуваат само крај Вас ,

а моите зборови Ве удираат по тилот ,

и Ви создаваат главоболка ,

слична како кога имате покачен крвен притисок,

па сега гледам дека ви руменеат образите ,

и главата ја држите на левата страна ,

РЕДНИ БРОЕВИ (или песни со посвета)

спротивно од мојата ,вешто обидувајќи се ,
да ја скриете изненаденоста од мојата медицинска проценка,
но ,
не , не сум јас докторка ,
јас никогаш не се пронајдов во таа професија ,
јас сум сосема нешто друго ,
драга моја јас сум етнолог ,
но само од хобиме разбирате нели ,
и за на крај ,
вашите извичници заменете ги со прашалници ,
вашите точки со запирки ,
зошто сега изгледате искривено и површно ,
баш како нив ,
иако тврдите дека ја познавате мојата тема воопшто ,
јас и повеќето околу мене ,
вешто навлегуваме кога и да посакаме,
во вашата неука шупливост .
Срдечен поздрав на сосем дрскиов крај и почеток .

Дваесет и прва

“ на зборовите ”

Збор , два , три ,
мало пусулче ,
но ефикасно ,
го редам на него зајакнетиот момент ,
за да потрае барем неколку минути ,
можеби и цел ден ,
и наслов не ми треба ,
пред него да го напишам секогаш ставам знак ,
за ако некогаш се најдам во искушение ,
да го потрошам чувството на исцрпеност ,
таму горе ,
наместо на секој нов ред ,
и ако некогаш се вратам на задната врата ,
несакајќи ,
знај на краевите секогаш им ракоплескам .

Мојата релација со мене сеуште е жива, многу жива .

Дваесет и втора

``на прашањата и одговорите``

Сите прашања имаат одговори ,
некои повеќе допадливи ,
некои помалку ,
некои ги знаеш ,
некои не ги знаеш ,
некои ги сфаќаш,
некои воопшто не ,
но не го земај ова премногу лично ,
ти велам дека ,
сега сакам да поминам некое време сама ,
со сопствените прашања ,
како составен дел од одговорите ,
кои верувал или не ги имам ,
и точни се ,
само малку обземени од анксиозноста,
а малку повеќе од љубопитноста,
кои набзо ги туркам на страна ,
како мал роб во каменолом ,
и притоа се исправам пак ,

и дозволувам одново
да се случува тоа ,
и не ми е срам ,
зошто дури и сега ,
импровизирано те гледам ,
со друг лик ,
наместо со твојот ,
поврзувајќи се со просторот ,
кој на многумина им тежи ,
но не и на мене ,
оти имам јаки плеќи ,
та нели еднаш бев роб ,
а ако моите мисли не ми се јасни и тогаш ,
тогаш седнувам и ги разместувам ,
прво ги тркалам пополека,
па ги бирам најјасните ,
а потем ги спојувам ,
и секогаш,
секогаш имам успех .

Тогаш кога се појавува стравот , треба да се тргне назад ? Не!

Дваесет и трета

“на можностите”

Можеш ли да замислиш
дека и после толку долго време
дамнешните ми успеси
стојат сеуште близу до мене.

Можеш ли да замислиш
дека единствената лоша работа е
што добив право
да се нурнам подлабоко во себе .

Можеш ли да замислиш
колку болат одвиките
кога воопшто и не сме имале
реално зацртани лоши навики.

Можеш ли да замислиш
колку реториката
е погрешно проценета
кога ја гледаш со позајмени очи .

Можеш ли да замислиш
колку визуелните карактеристики

го расипуваат и неутрализираат

вкусот на тукушто ставениот производ на полицата.

Можеш ли да замислиш

колку сум спремна да барам

иако знам дека бараното

сеуште не го оформило својот лик сосема .

Дваесет и четврта

“ на патувањата ”

Во судир со мозокот и мислите ,
кои се движат во ритамот на звукот,
кој го остава големата железна машина ,
испарува онаа моја мала капка течност ,
која остава солен вкус,
и не лажам за себе никогаш ,
кога велам :
„еве вака организирано и фасцинантно ,
ќе пренесам дел од еден дел,, ,
па го земам долгиот пат ,
едно долго патување ,
кое секогаш го делам во етапи,
и му барам некоја ,
промена на суптилен начин ,
без брзање кон вишокот амбиција ,
оти не вреди ,
а јас зборувам сега на својот типичен начин – знам,
со исцрпено тело ,

и засипнат глас ,
со мисли кои растураат блокади ,
со фокус изместен малку подалеку ,
и мислам време е ,
за практична демонстрација на мојата љубов ,
но без кутија чоколадца убаво запакувани ,
и без миризливи цветови ,
туку само љубов ,
агонично дијагностицирана ,
која припаѓа и се совпаѓа,
која преврзува и се проткајува ,
која испарува и се опејува ,
а пак , и пак и пак останува .

Распуканост пред сопствената злоупотреба од неискусените чувства.

Дваесет и петта

“ на слушателите и читателите ”

Кога сите би раскажале по една приказна,

својата а не позајмена,

без срцепарателни сцени ,

и секвенци од некој романтичен филм ,

но глумен од лоши актери ,

безмалку квази актери и пропалици ,

кои лутаат од улица на улица ,

од кош на кош ,

обидувајќи се да ја исфрлат ,

веќе гнилата им утроба,

со само еден нагон за повраќање ,

мислејќи дека така ,ќе се извлечат,

од својата замислена болка ,

која веќе метастазирала низ нив ,

и ги повела кон крајот.

Кога сите би раскажале по една приказна,

својата а не позајмена,

ќе сонуваат ли повторно за ,

замислените им војни ,
за војниците и дамите со шапки ,
кои чекајќи ги љубените ,
заборавиле на самите себе ,
и вешто се оддале на прецртување ,
на сликите од Гоја , Пикасо , Да Винчи ,
напластени под дебел слој прашина ,
која навлегува во порите
и се шири ,
зафајќајќи го просторот,
наменет за душата и срцето ,
единствените показатели за живост .
Кога сите би раскажале по една приказна,
својата а не позајмена,
ќе ги одведе ли заборавот ,
на друго место ,
некое ново и посветло ,
каде денот е само ден ,
а ноќта долга, темна и осамена,
каде солзите ќе бидат вистински ,
а не фарса,
каде аплаузите ќе звучат реално ,

РЕДНИ БРОЕВИ (или песни со посвета)

а не само провокативно ,

каде преградките ќе се штедат ,

а не тукутака делат – површно ,

каде бакнежите ќе болат ,

а не да бидат само убава можност за нешто старо ново.

Кога сите би раскажале по една приказна , своја а не туѓа , без многу детали – си велам ќе постојат ли тогаш слушателите и читателите ???

Дваесет и шеста

“ на чекорите ”

Мало ограничување

а ми се враќа силата ,

за крајот ,

за почетокот ,

но премногу сум мрзлива за да отидам ,

а премалку среќна за да останам ,

сепак чувствата си се мои ,

и кога ги негирам понекогаш ,

колку само за да се измачувам ,

а и идејата и не ми е така лоша,

два чекори напред – еден назад ,

аплауз па се повлекувам ,

усогласување нема ,

дури ни замислено ,

а камо ли пак реално ,

само спротивставени половини ,

на левата и десната нога,

на левата и десната рака ,

РЕДНИ БРОЕВИ (или песни со посвета)

и корист од нив е дека,
еднаш ќе се сретнат на половина,
и ќе го направат ненаправеното ,
онолку пожелно и реално ,
колку што може некогаш да биде .

Дваесет и седма

“ на луѓето ”

Сите се како зрнца сол ,
толку мали , а со препознатлив вкус,
кој секогаш ти треба ,
освен кога правиш нешто благо ,
па понекогаш и тогаш ,
сеприсутна е солта ,
посматрано од аспект на одредени односи ,
пријателски , непријателски ,
блиски , далечни ,
љубени , нељубени,
тажни , среќни ,
преплавени од информации ,
или со недостиг од истите ,
и однесувања често несоодветни ,
за природата на другиот ,
оној кој за себе вели : Јас сум најдобар ,
со откритие за,
сопственото откривање ,
и со начин за константно поврзување ,

РЕДНИ БРОЕВИ (или песни со посвета)

меѓусебно

И да пишувам или да говорам сега ,

сеедно ќе е ,

оти и во двата случаја ,

ќе биде тоа сигурно изнесено време,

од моето време,

воспевајќи ги ,

среќно и импресивно ,

понекогаш и несреќно ,

иако одиме по различни патишта ,

на и тоа како сличните умови ,

и не сличните искуства,

а се разбираме повеќе отколку мислиме ,

само, правиме разлики во боите ,

јас велам бела ,

друг црвена,

трет сина ,

но, на крајот,

секогаш се откажуваме од скептицизмот ,

а Светот ,

Светот најчесто се освојува само со збор .

Предговор за моите искрени мислења

Дваесет и осма

``на правците``

Дрвен столб , на места изгребан , на места прекриен со мов ... но сепак само дрвен столб ...е сега....

Дрвен столб , патоказ

поставен на раскрсница,

со табла која означува две различни насоки ,

две стрелки ,

лева и десна ,

едната сака да ги прочита сите приказни ,

кои минуваат тука,

а другата

таа сака да излезе што побрзо од нив ,

и не мора да лаже ,

нестрпливоста ја оддава,

а и лагата се намирисува ...оддалеку ,

сепак таа е само десна стрелка ,

десна насока ...

и можеби има повеќе нешто од вообичаеното ,

но за жал недоволно за надворешниот свет

.... и си мислам ,

РЕДНИ БРОЕВИ (или песни со посвета)

ако може таа да вежба фискултура ,

ментална ,

дали ќе си ја смени насоката ,

ќе скрене ли лево ,

ќе си го пронајде ли срцето ,

Сонцето ,

Месечината,

и понекоја Свезда

за да и свети ...

источно ,

западно,

или дури пак и на југ ...и на север ...

хм , чудна некоја стрелка

а требаше да биде само патоказ

а сега

Сите наши приказни – ох колку убава вистина и рече десната на левата
.... или обратно ...сеедно

***Ако имаш лудост да го изразиш она што го доживуваш јавно – херојство
ли е тоа ?***

Дваесет и деветта

`` на времињата и бремињата ``

Имагинација развеана високо ,
реалност спуштена удолу,
како знамиња се и двете,
кои на јарболот ги качат сите времиња,
некои високо горе ,
некои пониско долу ,
и си го бараат секоја својот пат ,
пат кон оддалеченото место ,
а тој не може да се измери само со часови ,
мора и со солзи ,
мора и со насмевки ,
и со привлечност ,
и со сон за летање ,
летање кон сопствениот тек ,
кон изгледот продлабочен ,
кој денес се одлучил да сече ,
да резултира со ситуации ,
кои гаснат огнови – а не се вода,
и можам да се преправам сега ,

РЕДНИ БРОЕВИ (или песни со посвета)

апсолутно најдобро ,
дека јарболот го гледам секогаш од страна,
но не е така ,
денес го гледам од долу ,
денес чувствувам повеќе од една состојба,
или две ... многу се ...
не ги броев денес,
а емоциите се раѓаат и умираат ,
и го кажуваат она што сакаат да го кажат ,
а моите денес велат стоп ,
и нудат некое чудно колабирање .

***Исцелувањето ќе го прифатиш само ако умееш да ги прочиташ
знаците.***

Триесетта

``на зборот – мој``

Твојот дом ... овде е .

Многу доаѓања и заминувања,

воспаленост пред гневот и очајот

напред бели енигми ,

назад округли дозволи,

околу

околу бедеми со звучност ,

измерена со околу 100 – тина децибели ,

исковани железни слики ,

неми поеми ,ангели и демони ,

долги тунели без светло ,

загаденост во највисок степен ,

зрелост пред скапување,

вкус на киселост .

Околу

пријатели и непријатели ,

писатели ,

читатели ,

РЕДНИ БРОЕВИ (или песни со посвета)

слушатели ,
придвижувани од насилност,
со вкусен серум за своите маани ,
животни дела,
вежбани ,
создавани и ,
применувани ,
а тој – зборот ,
мал , голем , еден и единствен – спасител.

Твојот дом ... овде е !

Триесет и прва

“ на мислите ”

Се` почнува и завршува со мисла!

Тие немаат тенденција ,
за физичка ориентираност ,
а, денес скршнаа лево ,
не , не десно – сеедно ,
или можеби експериментираат сугестивно ,
со правците , за да се најдат себе си ,
понатаму , понатаму горе , доле ,во средина ,
создавајќи повторно целина.

И , не трошете ги залудно ,
како што се трошат солзи ,
бидејќи само тие тежнеат надолу ,
кон земјината тежа ,
повлекувајќи ве надолу ,
кон дното , онаму од каде ,
започнува целиот циклус ,
на раѓање и умирање.

***Мислите ... единствениот тежок емоционален багаж. ***

Триесет и втора

``на иронијата``

Каде е поставен светот денес?

Помеѓу мене и тебе,

помеѓу тебе и мене ,

помеѓу нас и нив ,

или сосема на лево ,

онаму каде крајниот рок е денешната дата ,

која јас толку сакам да ја испочитувам ,

па дури и перницата ја земав со себе ,

за да не почувствувам толква болка ,

удирајќи се пак ,

во секојдневните блокирани креативни таленти ,

кои во нормални услови мислам дека ги нема,

а оивторно ќе говорат за влошувањето ,

за подвизите ,

и ќе ни ствараат непотребна гушавост ,

низ времето и просторот ,

само колку да исберат пренасочување ,

на нивниот основен немир ,

кој губиток или добиток ,
преобразен или цензуриран ,
воопшто не предизвикува желба ,
само незаинтересирано ракоплескање ,
ископано или обвиткано ,
во дланките на оние ,
кои велат :“ Те слушам , продолжи ... искажи се .” ,
а, апсорбираат желби и стравови ,
и продуцираат само тапи воздишки ,
што не се нивни , жалам ,
а ти ...е ти ...
секогаш си привилегиран ,
како гласни извикан збор ,
одземен , бојосан ,
издлабен и преобразен ,
со вкус на меѓусебно волшебство .

Денес топло препорачувам доза гордост .

Триесет и трета

`` на соништата ``

Ноќе ,
кога некоја друга доаѓа до мене ,
во мене , над мененасекаде ,
и сонува ,
јас не ја будам утрото ,
не ја принудувам да се соочи со денот ,
не ја принудувам да плати за сликите ,
кои повремено или често ги гледа,
и повторно ги гледа ,
до недоглед ,
до неповрат ,
до изнемоштеност,
и така повторно ,
следната ноќ ,
па наредната ,
па наредната година ,
па животот ,
па наредниот ,

оставајќи односи во непотполна формираност ,

во кои животот е натпревар ,

а победа нема.....

Ноќе ,

кога некоја друга доаѓа до мене ,

во мене , над мененасекаде ,

утрото се бараме една со друга ,

јас и таа,

таа и јас .

Сонот- посакувана реалност .

Триесет и четврта

``на потребата``

Отпечатокот од минатото остава печат во иднината.

Римејк на стара љубовна драма

во која едниот е порезник ,

а другиот емотивен вампир ,

се сретнуваат на запад ,

кога сонцето заоѓа ,

крај ковчегот на покојникот ,

онака шестоаголен ,

баш како што треба да биде ,

и си разменуваат малечки зборови ,

небаре , големината како вредност ,

им е непозната ,

и натрапничка ,

а не знаат дека тој што лежи ,

таму ,

крај нив ,

е истиот оној покојник ,

на кого пред малку му дадоа толку убаво име .

Ненадминатото се надминува со можност , желба и потреба.

Триесет и петта

``на небото``

Да бев небо ,
ќе бев во три нијанси ,
сите три нијанси на сино ,
од светло , па потемно , и најтемно ,
ќе го имав сето зафатено време,
ќе го оправдував кичот – таму долу ,
без некој висок отпор ,
не ќе имав одмор од бариерите ,
а сепак ќе бев близу до романтичното .

Да бев небо ,
ќе бев во твоја близина ,
еден до друг заедно , испреплетени ,
ќе се возвишувавме наизменично ,
ќе се исполнувавме и надополнувавме,
ќе плачевме и ќе пеевме заедно ,
без злоупотреба на солзите и насмевките ,
ќе кревавме и спуштавме ,
некои наши бели знамиња.

РЕДНИ БРОЕВИ (или песни со посвета)

Да бев небо ,
ќе испишев нови поглавја ,
со други зборови и форми ,
ќе бев надвисната над бистрата вода ,
ќе имах очи полни со кристални солзи ,
ќе бев владетел на чуда ,
кои владеат од високо а сепак моќни се ,
ќе бев навестување ,
што само сонот го носи .

***Да бев небо - можеби .**i>*

Триесет и шеста

“ на реата ”

Пак ќе пишувам во кодови ,
за твоите лоши вести ,
за едно јавување ,
за еден привршен циклус,
и незапирлива паника ,
кон која решението ти останува непроменето ,
а мислата мислиш те прави успешна ,
но не и зборовите ,
првиот чекор ти е несигурен ,
а вториот те носи во калта ,
и ги обвинуваш нијансите ,
мислејќи дека тие ти се виновни ,
што твоите очи гледаат само розово ,
и сега кога чувствата ти се борат внатре ,
остај ги така – тие знаат подобро од тебе ,
зошто ти сеуште си принудена штетничка ,
заглавена во пилулите за среќа ,
а јас за твоја жал сум горда атеистка,

РЕДНИ БРОЕВИ (или песни со посвета)

која не верува во љубов ,
страста повеќе ми лежи ,
и не си ја давам за ништо ,
мислев од свиткан грб нема ништо потешко ,
но најтешка била преобразбата ,
онаа од ларва во пеперутка,
сигурно тоа е болно ,
нешто како стрелба со леден куршум ,
тогаш ,
жив си се додека тој не се истопи внатре ,
а потоа умираш со обилно крварење,
и оставаш локва крв ,
која потоа мириса ,
но не на крв ,
мириса на тебе ...сеуште .

Триесет и седма

“ на враќањата ”

Ги загубив сите билети

чекајќи го времето ,

а всушност ,

моето враќање само,

на тебе ти било важно.

Триесет и осма

``на разликите``

Ова е мојата разлика и ти

Денес се потпираме на ,
изненадувањата на животот ,
и малите средби
за тоа како изгледа ,
таа и ти , јас и ти
еден до друг ,
со бакнежи ,
претрупани и претрпени,
со крајност и крајност ,
со премногу здодевност ,
во она што досега сме го имале
и главно обидувајќи се да го изместиме фиксираното ,
прочистени и двајцата од мистерији ,
а вкрстени во реалност .
Таа , (јас) зрачи од желба ,
ти повеќе,

бараме само ,
утеха во соединувањето ,
почеток , и
доволно за да се вивне ,
посегне и досегне ,
несекојдневието ,а
страста поцрвенува ,
и поттикнува нова страст
вонземска , вонсериска
и води до екстазни мигови ,
секунди полни со еротика ,
ментално и физичко посакување .
Отпочнува нова минута ,полна со влага ,а таа ,
полека го впишува својот мирис на тебе
и останува на заминување ,
таа ,(јас)љубеше ,љубеше и ти – повеќе ,
таа извикува со крик ,а ти ,
ја пушташ да сведочи ,
за еден посебен ден ,ноќ ,или живот ,
во кој возбудата и е дури и на дланките ,
без учењето ,
за малите нешта , во минливиот живот

РЕДНИ БРОЕВИ (или песни со посвета)

каде давањето е давање ,земањето е земање ,

гласовите се засипнати ,

а погледите кристално чисти ,кожата е мека,

и разликата за среќа е неважно важна .

Триесет и деветта

``на посакувањата``

Твоето напати изместено тежиште ,
си најде место во моето изгрејсонце,
и низ сите твои доаѓања и заминувања ,
кога ти бев само минувалиште и стоиште ,
сега сум твоето живеалиште ,
во мене дишеш,
сонуваш ,
живееш ,
и гласно го посакуваш моето име ,
не слушајќи ги обидите од толпата ,
која речиси секогаш ,
ме става од едно во друго ќоше ,
од замокот наречен желба,
посакувајќи исто толку страст,
како и ти .

А јас ...

јас за прв пат те посакав некаде околу 5 часот ,

РЕДНИ БРОЕВИ (или песни со посвета)

потоа и околу 9 ..навечер ,
се појави веднаш , неповикан ,
ме обли со темни облаци во очите,
и овенати цветови на усните ,
но и тоа беше лет во возвишеното ,
со многу малку зборови ,
со пригушено светло ,
а зраци насекаде ,
топли , потопли , жешки , неподносливи....
и остатоци од две тела ,
кои низ покајание ,
се повикуваат со сопствените еха,
кон ослободување и заведување .
А ти ,
ти за прв пат ме посака некаде и пред да знаеш ,
тогаш несомнено не постоеше ,
ни време ниту пак час ,
не дојдов веднаш , нодојдов ,
сама со себе , облечена во сопственост ,
и понекоја одвишок ткаенина,
во мене ги пронајде,
сите изгубени воздишки ,

стенкања и неми врисоци ,
и по некој непрозборен збор ,
кој умее сам да се запишува ,
во твоето постоење ,
онака како што некогаш ,
се пишувале љубовните песни – тешко .

Четириесетта

``на фокусот``

Добро време ,

најдобро ,

за сегашна врска ,

и преобразба

а сонлива е мојата свест денес ,

зошто фокусот е во прашање .

Четириесет и прва

``на дланките``

Допирот , милувањето на дланката ,
значи негување на друг начин ,
и љубов во прв ред ,
во која е вклучено сретнување и пресретнување ,
кога немаш веќе изненадувања во денот ,
и иташ наназад ,
кон своите нозе ,
со лик извртен како прашалник .

Двајца ли сме?

Сами ли сме?

Допирот , милувањето на дланката ,
значи негување на друг начин ,
искоренување на лагата ,
и промена на бојата на зениците ,
од сина во сива ,
од сива во црвена,
привлекувајќи две приказни ,

РЕДНИ БРОЕВИ (или песни со посвета)

со сосема исечени краеви .

Двајца ли сме?

Сами ли сме?

Четириесет и втора

``на ..само на тебе``

Која е бојата на моето умирање?

Која е бојата на твоето умирање?

Онаа боја која ќе ја најдеш на крајот,
и тогаш кога мислиш дека не е важно ,
под наплив на целокупната ни моќ,
кога ги кршиме рамките ,
создадени со споделба ,
и освојување на сопствените цели ,
низ војни со сопствените многубројни демони ,
и малкумината ангели ,
кога излегуваме од сопствениот пат ,
учтиво замолени само да се движиме ,
без разлика на сопките од светот ,
без разлика на пареата ,
која излегува од состојбата на нашето неразбирање .

Која е бојата на моето умирање?

Која е бојата на твоето умирање?

Влијанијата минуваат , хаосот останува.

Четириесет и трета

``на сенките``

Сте виделе ни некаде , некогаш,
замислена сенка ,
со лик на стратегија во војна ,
која ја зазела спротивната страна на фронтот .

Сте виделе ли некаде , некогаш,
замислена сенка ,
со лик на рамнотежа во паѓањето,
која ја има болната страна на падот.

Сте виделе ли некаде , некогаш,
замислена сенка ,
со лик на колебливост во искушението ,
која ја чува последната желба на чесност.

Сте виделе ли некаде , некогаш,
замислена сенка ,
со лик на жена во љубов,
која ја има најголемата тајна во животот.

Четириесет и четврта

``на вистината``

Наместо во друг правец,
кон мене ,
зборовите се свртеа кон него ,
прободувајќи ја
еднаш лагата ,
а два пати вистината ,
и ,
повторно ,
крв.

***Една лага = две вистини ***

Четириесет и петта

“на брановите”

Доаѓа силен бран

моќен ,

екстра склон , кон

повреди и несреќи ,

ги гасне сите цигари ,

свеќи и сонца,

носи темнина ,

со модро плава боја ,

можеби најубавата ,

го користи правилно својот век ,

и ги носи сите трагедии со себе , во себе ,

а ги остава сите среќи и посакувања околу себе ,

и нуди избор ,

мој ,

твој ,

сечив ,

патува од далеку по потрага ,

на начин ,

како да не види разголени ,
голи ,
сами ,
свои,
седнати некаде над него,
со повисоко чувство на опуштеност ,
со прецизно дефинирана вулгарност ,
со безгранично посакување ,
и илјада и една желба ,
а ние само се прашуваме
Која боја ќе ни помогне да гледаме?

Четириесет и шеста

“ на раните ”

Мешајќи ја,

вината со

вистината

добиваш гест,

на секојдневни заздравувања

и

само една мала лага.

Четириесет и седма

“на бегањето”

Моите очи ги пронајдоа неговите погледи .

Честитки ,

конечно некакви промени ,

излез од навидум зуењето ,

од звуците кои ги носиш со себе .

Честитки ,

конечно некое очекување ,

влез во веќе познатото ,

она со боја на виножито .

Честитки ,

конечно верување во магија ,

излез од конфликтот во себе ,

облечен само во кожа.

Честитки ,

конечно нов предизвик ,

влез во ново утро ,

РЕДНИ БРОЕВИ (или песни со посвета)

со одење попреку.

Честитки ,

конечно нови влезови и излези

надвор и внатре , овде и онде ,

а таму сеуште стои човек .

Четириесет и осма

“на лошата идеологија”

Во првите редови овде ,
би требало да стои име,
некакво име,
кое ќе ме следи насекаде ,
но жалам – го нема,
го немам ,
а мене ме има ,
и гледам поинаква светлина денес,
и некакви глинени нозе,
кои охрабрени од минатите чекори
го трпат влијанието на времето ,
и тонат подлабоко во себе ,
и си велам
нели не е необично да мразиш нешто ?

Четириесет и деветта

“ на времето што го мери само крајот ”

Неговото постоење ,
е тивко ,
се држи секогаш до тебе , крај тебе,
и оди напред ,
и наназад кога ти сакаш,
создава нови простори ,
создава топлина,
и ниво на речиси пријателство ,
со страствени откровенија ,
ужива во вниманието ,
има најмалку безброј задачи ,
а основната му е да закача,
и да те натера работите да скокаат од тебе,
по тебе,
низ тебе,
а ти ,
секогаш подготвен за изненадувањата,
чекајќи го генијот на денот ,

кој виси помеѓу тишината и гласноста,
сирка од поинаков агол ,
и ти вели ,
времето е чиста магија која не постои .

*** Ова е само одложување , а не постојана ситуација .***

Дигиталната верзија на оваа книга е објавена според условите на лиценцата на Криејтив Комонс
Наведи извор - Некомерцијално 3.0 Unported

Можете:

да споделите – да умножувате, дистрибуирате, јавно да го прикажувате или јавно дигитално да го прикажувате делото.

Преработка – да го адаптирате делото.

Под следните услови:

Наведи извор - Морате да го наведете изворот на ист начин како што тоа го направил авторот или давателот на лиценцата (но не на начин кој би сугерирал дека тие ве поддржуваат вас или вашето дело).

Некомерцијално. Не смеете да го користите ова дело за комерцијални цели. Во случај на понатамошно користење или дистрибуција морате на другите јасно да им ги дадете до знаење условите под кои е лиценцирано ова дело.

Најдобар начин за да го направите тоа е да поставите врска до оваа веб-страница:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc/3.0/deed.mk>

Секој од горенаведените услови може да биде поништен ако добиете дозвола од носителот на авторските права.

Ништо во оваа лиценца не ги нарушува или ограничува моралните права на авторот.

